

които бъха оставили нашите прокопсани юнаци. Когато са развали планът ми да нападнеме на пощата, то тръбаше да са преселиме пакъ на Сръдия-гора. Дойдохме на Демиръ-капия и засъдихме около пътът. Ето че идатъ отъ камъ Сливенъ единъ арнаутинъ, четири турчина и единъ българинъ. Тая дружина са защищава юнашки, и ние имахме доста голѣми мъже, дорде да ѝ земахме оружието. Щомъ ги вързахме, то ето че идатъ и други отъ камъ Търново. Тая дружина бъше съставена отъ шестима турци и отъ единъ трапезунтлия. Тие трапезунтлие са наричатъ лазове. Турците са предадоха твърде лесно, но трапезунтлията ни направи голѣми главободия. У тоя лазъ ние намѣрихме 200 лири, а у другите турци 28 хилѣди гроша. Турците бъха твърде умни хора, защото когато ние ги пуснахме предъ вечеръ, то тие ни помолиха да имъ дадеме по 100 гроша за харашлъкъ. Азъ казахъ на байрактарътъ си да имъ даде. Отидохме въ Елена, а отъ тамъ въ село Ченакчи. Дойдоха при назе нѣколко души селѣне и помолиха ни да ги избавиме отъ Дели-Мехмедчето. Селѣните ни разсказаха, че тоя злочинецъ ще да иде въ тоя сѫщи денъ въ Ени-Захара. Нарѣдихъ момчетата по край пътъ и пригответихъ са. Слѣдъ малко време ние видѣхме, че изъ пътътъ върватъ единъ турчинъ и единъ българинъ. Когато двата пътника са намираха между мене и между момците, то момците имъ извикаха да са запратъ и да си дадатъ пушките; но пътниците ги не послушаха и спуснаха са да бѣгатъ. Когато достигнаха до мене, то азъ вдигнахъ